

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: Fotovoltaická elektrárna Platěnice s. r. o.**, se sídlem U Plynárny 311/73, Praha - Michle, zastoupena Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Údolní 33, Brno, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného:

- 1) ze dne 1. 8. 2013, č. j. 19882/13/5000-14203-700681,
- 2) ze dne 18. 9. 2013, č. j. 23205/13/5000-14203-700681,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení dvou v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 1. 8. 2013, č. j. 19882/13/5000-14203-700681 (dále jen „první napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně ze dne 1. 10. 2012, č. j. 179671/12/178913507710, a ze dne 30. 10. 2012, č. j. 192732/12/178913507710, kterými byly podle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuty stížnosti žalobce na postup plátce daně (ČEZ Distribuce, a. s.). Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2013, č. j. 23205/13/5000-14203-700681 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 5435/13/4000-17101-203689, a ze dne 13. 3. 2013, č. j. 79970/13/4000-17104-050259,

kterými byly podle § 237 odst. 4 daňového řádu zamítnuty stížnosti žalobce na postup plátce daně. Jak Finanční úřad v Děčíně, tak Specializovaný finanční úřad bude soud dále v textu tohoto rozsudku pro přehlednost označovat jako „správce daně“.

Výše uvedenými stížnostmi na postup plátce daně žalobce vyjadřoval nesouhlas s provedením srážky solárního odvodu, zakotveného v § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů. Aplikace tohoto ustanovení byla dle názoru žalobce neústavní a nepřípustná. Správci daně však ve svých rozhodnutích dospěli k závěru, že plátce daně postupoval zcela v souladu s platnou a účinnou právní úpravou. Proti rozhodnutím správců daně se žalovaný bránil odvoláními, v nichž mj. namítal, že strhávání odvodu zasahuje jeho samotnou majetkovou podstatu. Aplikací ustanovení o solárním odvodu je v případě elektráren uvedených do provozu v roce 2009, což je i případ žalobce, porušena zákonná garance patnáctileté návratnosti. Porušení předchozího závazku státu obsaženého v § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů je zásahem do právní jistoty a legitimního očekávání žalobce. Stanovený odvod je v rozporu se zásadami berního práva. Dle žalobce není možné, aby v právním státě, v němž jsou základní lidská práva, včetně práva vlastnického, chráněna ústavním pořádkem, nebyl jednotlivec chráněn před protiústavními důsledky schválení právních předpisů.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadená rozhodnutí)

Soud k rekapitulaci podstatných částí napadených rozhodnutí předně konstatuje, že napadená rozhodnutí jsou v částech, v nichž se žalovaný vypořádává s odvolacími námitkami žalobce, v podstatě obsahově shodná. Liší se pouze v tom, že žalovaný v prvním napadeném rozhodnutí dodal, že žalobce v doplnění odvolání ze dne 27. 2. 2013 požadoval, aby správce daně vyčkal s rozhodnutím v daném věci do doby, než žalobce doplní důkazy prokazující jeho tvrzení v odvolání. K tomu žalovaný uvedl, že mu uvedené důkazy nebyly do doby vydání prvního napadeného rozhodnutí předloženy. V ničem jiném se relevantní části napadených rozhodnutí neliší a soud je rekapituluje následovně.

Žalovaný v napadených rozhodnutích konstatoval, že správce daně postupoval plně v souladu s platnou legislativou, když stížnosti na postup plátce daně zamítl. Plátce daně byl povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu odvodu a odvést ho svému místně příslušnému finančnímu úřadu. Plátcům odvodu není dána žádná zákonná možnost těmto svým povinnostem nedostát. Odvod byl proveden zákonným způsobem a ve správné výši. Žalovaný nezjistil ani žádná procesní pochybení správce daně. Správce daně je vázán zákonem a není v jeho moci posuzovat, zda zákon je či není v souladu s ústavním pořádkem. To je úkolem Ústavního soudu, který již příslušná ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů přezkoumal a dospěl k závěru, že solární odvod je v souladu s ústavním pořádkem. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 zamítl ústavní stížnost skupiny senátorů a napadená ustanovení nezrušil. Ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů upravující solární odvod jsou tak i nadále součástí právního řádu a ani plátce, ani orgány finanční správy je nemohou svévolně porušovat. Ve výše zmíněném nálezu se Ústavní soud podrobně zabýval i všemi žalobcem tvrzenými důvody protiústavnosti, avšak nehledal, že by tyto důvody byly naplněny.

K námitce žalobce, že v jeho případě má srážení solárního odvodu za následek nedodržení patnáctileté doby návratnosti jeho investice ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o

podpoře využívání obnovitelných zdrojů, žalovaný uvedl, v citovaném ustanovení je stanoveno, že orgánem posuzujícím návratnost investice a případně přizpůsobujícím výši výkupní ceny elektřiny a zeleného bonusu je Energetický regulační úřad. Správce daně není oprávněn do této pravomoci jakkoli zasahovat, naopak je povinen řídit se platným a účinným zněním zákona a vybrat daň tak, jak mu zákon ukládá. Nadále totiž platí, že změnu výše podpory může v praxi provést buď Energetický regulační úřad prostřednictvím změny výkupní ceny, nebo zákonodárce prostřednictvím změny zákona. Žalovaný dodal, že po třech či čtyřech letech existence fotovoltaické elektrárny nelze jednoznačně určit, zda v souvislosti s aplikací odvodu došlo k porušení patnáctileté návratnosti investice do fotovoltaické elektrárny, a to zvláště s přihlédnutím k tomu, že jak příslušné předpisy, tak situace na trhu se mohou během následujících let ještě mnohokrát změnit. Správci daně nepřísluší posuzovat otázku, zda je výpočet návratnosti investice, provedený Energetickým regulačním úřadem a zmíněný v nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, chybný.

Žalovaný uvedl, že výsledek hospodaření je subjektivní ekonomickou kategorií, která objektivně nevypovídá o návratnosti investic, jež je stanovena v § 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Je možné, že změna státní podpory spočívající v zavedení solárního odvodu zásadně ovlivní cash flow některých výrobců elektřiny ze slunečního záření, zvláště v případech, kdy byl např. způsob financování nastaven již před účinností změny zákona. Plátce může dle § 156 daňového řádu požádat svého místně příslušného správce daně o posečkání úhrady odvodu, popř. o jeho rozložení na splátky, a správce daně má možnost v individuálních, zdůvodněných a průkazně doložených případech posečkání povolit. Správci daně je tedy dána možnost zohlednit důvody uvedené v § 156 odst. 1 daňového řádu, které nastaly u poplatníka, a povolit plátcům daně posečkání.

K námitkám rozporu se zásadami berního práva, likvidačního dopadu a neúnosnosti efektu solárního odvodu v individuálním případě žalobce žalovaný opět odkázal na nález sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kde Ústavní soud deklaroval, že při posuzování jednotlivých případů je nutno vzít v úvahu i určitou míru podnikatelského a ekonomického rizika výroby elektřiny ve fotovoltaické elektrárně, která je bezpochyby podnikáním. Je tedy nutno zohlednit povinnost podnikatele jako řádného hospodáře nastavit cash flow tak, aby se mohl vyrovnat s případnými změnami podmínek na trhu. Žalobce neprokázal, že by uplatnění odvodu mělo v jeho případě likvidační účinky. I kdyby se však žalobci podařilo prokázat likvidační efekt odvodu, správce daně nemá žádnou zákonnou možnost, jak tuto skutečnost zohlednit. Pokud tedy žalobce argumentuje likvidačním efektem snížení státní podpory, nezbyvá, než jej odkázat na příslušné orgány, stejně jako v případech, kdy namítá nesprávnost výpočtu aplikovaného Energetickým regulačním úřadem.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Uvedl, že žalovaný zřejmě vůbec nepřihlédl k předloženým důkazům (výpočet doby návratnosti investice pro modelovou elektrárnu, podklady prokazující tíživou finanční situaci žalobce a nedodržení doby návratnosti investice v jeho konkrétním případě) a omezil se na konstatování, že žalobce neprokázal, že by uplatnění odvodu mělo v jeho případě likvidační účinky. Žalovaný v prvním napadeném rozhodnutí uvedl, že mu nebyly žalobcem předloženy důkazy prokazující tvrzení uvedená v odvolání. Žalobce však doplnění odvolání a důkazů zaslal správci daně dne 8. 4. 2013. Finanční orgány si však podání žalobce nedůvodně předávaly skoro čtyři měsíce a žalovanému tak bylo postoupeno až dne 12. 9. 2013, tedy až po vydání napadených rozhodnutí. Žalovaný však v důsledku chybného postupu orgánů

finanční správy k podání nepřihlédl a řízení tak trpí vadou, která měla zásadní vliv na rozhodnutí ve věci samé a způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Součástí doplnění odvolání totiž byly i předložené důkazy dokládající neústavnost odvodu v individuálním případě žalobce. Z předložených důkazů, ke kterým žalovaný nepřihlédl, je zřejmé, že patnáctiletá doba návratnosti, garantovaná výrobcům elektrické energie ze slunečního záření zákonem, bude v případě žalobce překročena. Dle názoru žalobce by ustanovení o solárním odvodu v rozsahu, ve kterém zabraňují dodržení zákonných garancí, neměla být v jeho případě aplikována, neboť jejich aplikace by byla protiústavní.

Žalobce má za to, že solární odvod zakotvený v § 7a zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů protiústavně a v rozporu se základními zásadami daňového práva zasahuje do jeho práv. Žalobce podrobně rozvedl argumenty uvedené v odvoláních a konstatoval, že základním důvodem protiústavnosti odvodu je zásah do vlastnického práva žalobce, porušení principů právní jistoty a zákazu retroaktivity, legitimního očekávání a proporcionality (ve vztahu k ochraně vlastnického práva dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod a k ochraně práva na svobodné podnikání dle čl. 26 Listiny). S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, Pl. ÚS 17/11, uvedl, že není vyloučeno, aby v některých konkrétních případech byla aplikace solární daně posouzena jako protiústavní. Žalobce má za to, že v jeho případě zákonná garance obsažená v § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů dodržena nebude, což odvozoval jednak z obecných chyb ve výpočtech předložených Ústavnímu soudu a jednak z výpočtu doby návratnosti investice v jeho konkrétním případě. Údaje, které Energetický regulační úřad předložil Ústavnímu soudu v řízení vedeném pod sp. zn. Pl. ÚS 17/11, jsou nepřesné, zkreslené a odchylují se od údajů stanovených v platných právních předpisech. Tím došlo ke zkreslení doby návratnosti směrem dolů a zlepšení výnosnosti investice do fotovoltaických elektráren. Žalobce konstatoval, že v jeho případě je vyloučeno, aby v horizontu 15 let došlo k navrácení proinvestovaných prostředků. Příjmy žalobce jsou kráceny již nyní, odvod solární daně má rdousící likvidační efekt na žalobce a zasahuje do jeho samotné majetkové podstaty. Pokud v případě žalobce není garantovaná doba návratnosti dodržena, pak se jedná o neústavní zásah a je nutno nepřímou retroaktivitu v jeho konkrétním případě považovat za nepřipustnou. Postupem žalovaného došlo i k porušení principu legitimního očekávání. Solární odvod je v daném případě nutno považovat za rozporný s principem proporcionality, a tedy i rozporný s principem materiálního právního státu. Podle žalobce jsou ustanovení o solárním odvodu neústavní i z toho důvodu, že jejich aplikací došlo k porušení berní zásady únosnosti.

Žalobce namítl, že finanční orgány mají povinnost posoudit, zda je aplikace solárního odvodu v daném jednotlivém případě v souladu s ústavním pořádkem či ne. Je tedy povinností žalovaného, aby v jednotlivých případech posoudil, zda je zákonná garance návratnosti investice dodržena a zda není zasaženo do ústavou chráněných práv žalobce. Ústavní soud si v nálezu sp. zn. Pl. ÚS. 17/11 vyhradil právo posoudit, zda je aplikace solárního odvodu v konkrétním případě protiústavní či nikoli. Žalobce nemá jinou možnost, jak se domoci tohoto posouzení, než využívat dostupné procesní prostředky a domáhat se navrácení solárního odvodu postupem dle § 237 daňového řádu. Příčinou protiústavního dopadu regulace na výrobce je solární odvod, a je tak nutno bránit se právě proti strhávání solárního odvodu. Žalobce odmítl názor žalovaného, že po třech či čtyřech letech existence fotovoltaické elektrárny nelze jednoznačně určit, zda v souvislosti s aplikací solárního odvodu došlo k porušení patnáctileté návratnosti investice. Žalobce má za to, že s ohledem na procesní lhůty a doby promlčení nemůže čekat, až se za více než deset let potvrdí, že se mu jeho investice nevrátila v garantované době. Jak uvedl Ústavní soud, protiústavnost solárního odvodu může kromě likvidačního efektu spočívat rovněž v tom, že odvod protiústavně zasáhne do samotné

majetkové podstaty výrobce, což se stalo právě žalobci. Solární odvod nemá nic společného se změnami tržních podmínek, neboť jeho zavedení představuje státní intervenci, se kterou žalobce jako podnikatel nemohl počítat. Institut posečkáni dle § 156 daňového řádu je pro řešení problémů poplatníků zcela nevhodný, neboť jeho uplatnění v praxi není možné. Kromě toho by posečkáni s výběrem odvodu neřešilo situaci žalobce, neboť by mohlo teoreticky vyřešit toliko jednorázovou krátkodobou platební neschopnost. Neřeší však situaci, kdy má výrobce problém uhradit své závazky každý měsíc, kdy k úhradě svých závazků musí pravidelně používat příjmy z jiných zdroj (další půjčky atd.) a kdy není u žalobce dodržena doba návratnosti.

Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný nevyšel z obsahu správního spisu a z důkazů, které mu žalobce k prokázání svých tvrzení předložil. Žalobce se tedy domáhal zrušení napadených rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce jel rovněž přesvědčen, že z pozice doktríny materiálního právního státu nemůže být napadené počínání státu vyhodnoceno jinak než jako neústavní a odporující principům právního státu. Ústavní soud si v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 vyhradil, že může své posouzení ustanovení o solárním odvodu v budoucnosti upřesnit. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze věc předložil Ústavnímu soudu v souladu s čl. 95 Ústavy, pokud sám nerozhodne o zrušení napadených rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na podrobná odůvodnění napadených rozhodnutí. Odvod je pro účely daňového řádu daní a provozovatel distribuční soustavy je povinen jej srazit a vybrat. Žalobcem namítaný rozpor institutu odvodu s ústavněprávními principy nemůže žalovaný posuzovat, neboť to je pouze v kompetenci Ústavního soudu. Otázku protiústavnosti odvodu již Ústavní soud posoudil, jak vyplývá z jeho nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Ústavní soud dospěl k závěru, že zavedením odvodu sice došlo ke snížení faktické podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, ale nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů. Jestliže tedy plátce daně svým jednáním neporušil žádné právní předpisy, ale naopak postupoval způsobem, k němuž byl přímo ze zákona zavázán, když již i Ústavní soud judikoval, že takovýto postup není v rozporu s ústavním pořádkem, správce daně oprávněně neshledal námitky protiústavnosti odvodu jako důvodné. Žalovaný dodal, že Nejvyšší správní soud zastává stejný názor, tedy že § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů ukládá povinnosti a pravomoci pouze Energetickému regulačnímu úřadu a nikoli správci daně. Žalovaný s ohledem na to konstatoval, že vznesené žalobní námitky nejsou důvodné, a navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou. Dle jeho názoru žalovaný opomenul, že Ústavní soud připustil, že v některých individuálních případech ustanovení o solárním odvodu na výrobce dolehne protiústavně. Žalovaný tedy měl zcela nepochybně zkoumat, zda se v případě žalobce nejednalo právě o tento protiústavní dopad solárního odvodu. Z žalovaným poukazované judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že likvidační dopady srážení odvodu se prokazují před správcem daně a nikoli před Energetickým regulačním úřadem. Žalobce v rámci repliky k vyjádření žalovaného předložil soudu i nové důkazy, které měly svědčit o tom, že v jeho individuálním případě dochází v důsledku zavedení solárního odvodu ke „rdousícímu efektu“, o kterém hovoří nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 a který zasahuje do samotné majetkové podstaty

žalobce. Žalobce polemizoval i s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57. Považoval za naprosto nepřípustné, aby Nejvyšší správní soud rozhodoval již bezmála stovku případů, ve kterých se žalobci pokoušeli dovodit likvidační účinky solárního odvodu, přičemž byl v těchto případech dosavadní procesní postup poplatníků dle § 237 daňového řádu aprobován, aby najednou celou situaci obrátil tak, že se tímto postupem nelze ochrany práva domoci. Pokud rozšířený senát Nejvyššího správního soudu považuje prominutí daně za jediný prostředek obrany proti negativním účinkům solárního odvodu, pak měl zvolit takovou cestu, která nezbaví adresáty právní jistoty a přístupu ke spravedlnosti. Závěr, k jakému dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení, je dle názoru žalobce důsledkem dezinterpretace § 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů a nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jejich vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Soud v dané věci považuje za stěžejní zodpovězení otázky, zda lze konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie zohlednit v řízení o stížnosti na postup plátce daně a v navazujícím soudním řízení. Touto otázkou se správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu zabývaly již mnohokrát (z poslední doby srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 1 Afs 235/2015 – 44), či ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Afs 234/2015 – 55, na něž soud v podrobnostech odkazuje; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Pro nyní posuzovanou věc je rozhodné zejména to, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, dospěl k závěru, že konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektřiny ze slunečního záření nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně, ani v soudním řízení. Konstatoval, že § 237 daňového řádu umožňuje správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Tento zákon neobsahoval žádný zvláštní mechanismus, jenž by umožňoval individuální přístup k výrobcům. Stížnost na postup plátce daně tedy neumožňuje správci daně posoudit věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytnout poplatníkovi efektivní ochranu. Podle rozšířeného senátu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, *nota bene* bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka. Pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu.

Soud zároveň vychází z toho, že úprava solárního odvodu je v obecné rovině v souladu s ústavním pořádkem. Opírá se především o odůvodnění nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, kterým Ústavní soud zamítl návrh na zrušení příslušné části zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Žalobce sice v žalobě s ústavností solárního odvodu a potažmo i s citovaným nálezem Ústavního soudu obsáhle polemizoval, avšak soud neshledal důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Ústavní

soud se totiž prakticky totožnými argumenty o údajné neústavnosti solárního odvodu v mezidobí zabýval, a to v nálezu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, v němž odmítl námitky, že by správní soudy svými rozhodnutími založenými na shora uvedené ustálené judikatuře porušily právo na ochranu vlastnictví garantované čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo podnikat zaručené čl. 26 odst. 1 Listiny nebo právo na soudní ochranu zakotvené čl. 36 odst. 1 Listiny. Rovněž na tento nálezu soud v podrobnostech odkazuje.

Soud tedy shrnuje, že podle Ústavního soudu sice solární odvod může mít v některých případech pro konkrétního výrobce elektrické energie rdousící efekt, avšak dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, nebylo možné dopady solárního odvodu na konkrétní situaci žalobce posoudit v řízení o stížnosti na postup plátce daně ani v následných řízeních před žalovaným. Pokud žalobce ve „stanovisku k závěrům uvedeným v usnesení rozšířeného senátu“ (obsaženém v replice k vyjádření žalovaného) s citovaným usnesením Nejvyššího správního soudu polemizoval, pak soud uvádí, že dlouhodobý přístup Nejvyššího správního soudu vytyčený citovaným usnesením akceptoval i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 1273/14, či již citovaný nálezu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, v němž Ústavní soud jednoznačně konstatoval, že prokázání rdousícího efektu při solárním odvodu není možné prostřednictvím stížnosti na postup plátce daně). S ohledem na to nemá soud důvod odchýlit se od závěrů uvedených v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Na základě výše uvedeného je tedy možné konstatovat, že žalovaný nepochybil, když se nezabýval tvrzenou neústavností solárního odvodu, a to jak neústavností obecné právní úpravy solárního odvodu, tak i tvrzenou neústavností aplikace solárního odvodu na konkrétní skutkové okolnosti případu žalobce. Je tomu tak proto, že institut solárního odvodu je v obecné rovině ústavní, což jednoznačně potvrdil Ústavní soud, a v řízení o stížnosti na postup plátce daně nelze posuzovat konkrétní dopady solárního odvodu do majetkové podstaty poplatníků. Nepřezkoumatelnost prvního napadeného rozhodnutí ani podstatné vady řízení tedy nelze dovozovat ani z toho, že žalovaný nepřihlédl k doplnění odvolání a důkazům, které žalobce zaslal správci daně dne 8. 4. 2013. Tato podání se totiž týkala výpočtu doby návratnosti investice žalobce, avšak, jak již bylo řečeno, posuzování míry zásahu solárního odvodu do majetkových práv žalobce (a potažmo posuzování toho, kdy bude dosaženo doby návratnosti jeho investice), není v řízení o stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu možné. I případné prokázání nedodržení garantované doby návratnosti investice nemělo pro věcné rozhodování finančních orgánů v řízení o stížnosti na postup plátce daně žádný význam. S ohledem na to nelze přisvědčit ani obecné námitce žalobce, že by napadená rozhodnutí byla nepřezkoumatelná či že došlo k podstatné vadě řízení, pokud žalovaný nepřihlédl k podkladům či důkazům týkajícím se majetkové situace žalobce. Konkrétní dopady solárního odvodu na žalobce nemůže soud zohlednit ani v následném soudním řízení. Důkazy, které žalobce předložil jak k žalobě, tak k replice k vyjádření žalovaného (tj. např. finanční analýzy, smlouvy, doklady o platbách), tedy nebyly pro rozhodnutí soudu v této věci podstatné, a proto se jimi soud věcně nezabýval. K tomu soudu dodává, že řešení tvrzených nepříznivých dopadů odvodu na žalobce je stále v rukou moci zákonodárné a výkonné a až poté případně také moci soudní.

VI. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 27. května 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková